

BENİM KURALLARIM!
GLEN E. FRIEDMAN

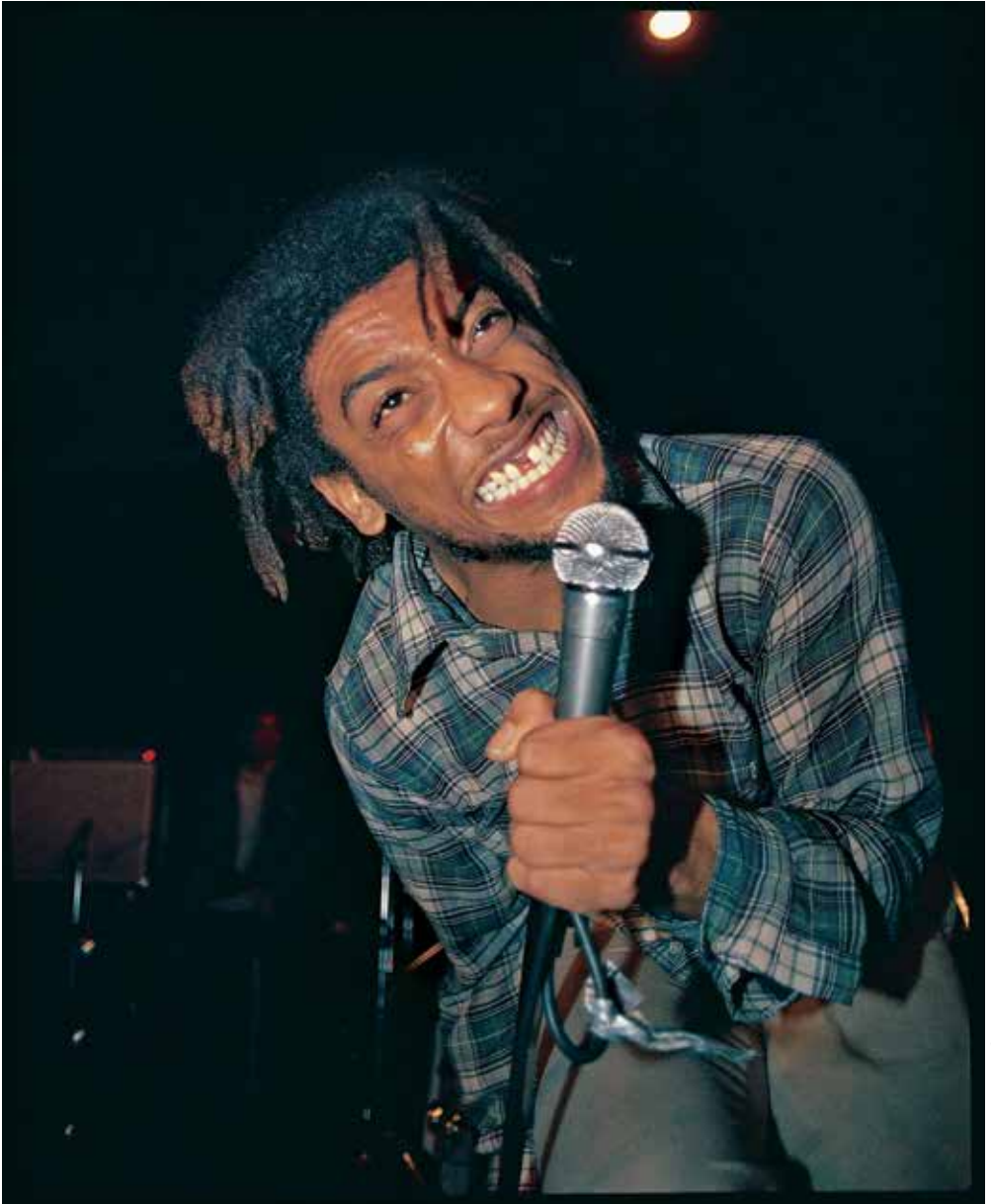
RÖP: LEYLA AKSU

“YAPMAYI UMDUĞUMUZ ŞEYLERİN ŞU ANDA KENDİLERİNE HAS BİR HAYATI OLMASI VE İNSANLARI HÂLÂ ETKİLEMESİ İNANILMAZ; BU BİR ONUR.”

FARKINDA OLSAK DA OLMASAK DA FOTOĞRAFÇI GLEN E. FRIEDMAN BİR ŞEKİLDE HAYATIMIZI ETKİLEMİŞTİR. FRIEDMAN ERKEN YAŞTA ARKADAŞLARININ VE KAYKAY KÜLTÜRÜNÜN DOĞUŞUNU BELGELEYEREK BİZE YARATICILIK VE MUHALEFET DOLU, BEKLENMEDİK BİR DÜNYANIN KAPILARINI AÇTI. JAY ADAMS, TONY ALVA, STACY PERALTA, FUGAZI, BLACK FLAG, MISFITS, PUBLIC ENEMY, BEASTIE BOYS VE RUN D.M.C GİBİ İSİMLERLE ÇALIŞIRKEN, KARIYERİ BOYUNCA YAKALADIĞI KARELERLE KARŞIKÜLTÜRE İLHAM VERİCİ VE GÜNCEL BİR GİRİŞ NOKTASI SAĞLADI. GLEN E. FRIEDMAN YAKIN ZAMANDA BANT MAG'IN, KARIYERİ, DUYDUĞU POLİTİK SORUMLULUK, DİJİTAL TEKNOLOJİ VE GELECEKTEKİ PROJELERİYLE İLGİLİ SORULARINI YANITLADI.

Jay Adams

© glen F. friedman

Bad Brains

A Tribe Called Quest

© glen E. friedman

Shogo Kubo

© glen E. friedman

**Etrafında olanlardan
esinlendiğin ve bunları
paylaşmak istediğin için
fotoğraf çekmeye başladığını
söylemişsin. Kaykay, punk ve
hip hop gibi altkültürlerin seni
çeken yanları neydi?**

Tavır, heyecan, ve özgünlük; bunların hepsi benim için yeni ve önemliydi. Benim için hayatı önem taşıyan şeyler oluyordu ve başkalarının da bunları benim gibi görürlerse ilham alacağını ve önemini hissedeceğini biliyordum. Ve belki de bu ekranlarım için birşeyleri değiştirdi, dışarıdakilere daha önce duymadıkları veya görmedikleri şeyler gösterirdim, benim gibi “içinde” olanlar için de olabilecek *en iyi* fotoğrafları yakalamak oldukça eğlenceliydi!

**Fugazi’den Beastie Boys’a
bir sürü muhteşem grupla
çalıştın. Seni müzik gruplarıyla
çalışmaya iten neydi?**

Grupların kendileri bana ilham verdi. Müzikleri, idealleri, ruhları; bir parçası olmayı istediğim için ve inanılmaz şeylere tanık olduğumu bildiğim için başkalarını tanıştırmak istediğim yeni şeylerdi. Bunları iyi göstermek ve başkalarını heyecanlandırıp ayartmak, ilgilenmelerini sağlamak benim sorumluluğumdur.

**Bir sürü önemli tarihi kültürel
oluşumun başlangıcında ve
doruk noktasında bulunmakla
tanınıyorsun. Peki o
zamanlarda olanların gelecekte
yaratabileceği etkiler konusunda
bir fikrin var mıydı?**

Özel olduğunu biliyordum; o yüzden bu işi yaptım, o yüzden bu kültürler fotoğraf çekmeye başlamadan ÖNCE de hayatımın bir parçasıydı. Peki sonunda yaratacakları etkiyi bekliyordum? Kesinlikle hayır. Bunu sadece umuyordum ve çok daha âni olacağını düşünüyordum.

İnsanların her şeyden sonra geriye dönüp bakacaklarını ve olanların, benim o zamanlar hissettiğim kadar önemli olduğunu düşüneceklerini hayal bile edemedim.

**İnsanlar olsun, veya içinde
buldukları altkültürler olsun,
fotoğraf çekerken konunla
aşına olmak senin için ne kadar
önemli?**

Kesinlikle çok önemli. Tanıdık olmasaydı, benim önemli bir parçam olmasaydı, çıkardığım işleri kesinlikle elde edemedim. O kadar basit.

**Parçası olduğun bu kültürlerde
olduğu gibi senin de çok
kuvvetli bir politik kimliğin
ve sorumluluk hissin var. Bu
anlayış senin için nasıl oluştu ve
gelişti?**

Değerlerle ilgili bir şey sanırım. Büyüdüğüm zaman, 60’ların ve 70’lerin çocuğu olmak, büyüdüğüm yer, gördüğüm, yaşadığım şeyler; bunların hepsi seni olduğun kişi yapıyor, neyin önemli olduğu konusunda bakış açını şekillendiriyor... İdealizmi, heyecanı, dürüstlüğü çevremden bana hissettirdikleri ve yaptırımları sayesinde geliştirdim ve şekillendirdim.

**Daha önce altkültürlerin
yaşadığı asimilasyon
döngüsünden bahsetmişsin.
Sence yeni altkültürler hâlâ
bir direniş olasılığı sunuyor
mu ve şu anda bunu herhangi
bir yerde görüyor musun? Hip
hop veya punk gibi daha eski
yıllara dayanan altkültürler bu
potansiyeli hâlâ taşıyor mu?**

Bence bu altkültürler doğruluk, müthiş sanat, heyecan, eğlence ve yanında bir sürü de saçmalığı doğuruyor. Ama sonuçta iyi işler ağır bastığı sürece bunu “iş yapmanın bedeli” olarak, bu şekilde işleyen bir toplumda yaşamanın bir parçası olarak

görmek lazım. Kötüyü de iyinin yanında alıyorsun. İyi işler ortaya çıktığı sürece, bazı insanları etkilemeye devam ettiği sürece, insanları hâlâ düşündüğü sürece bu iyi bir şey. Günümüzde kültürlerin sömürülmesi beklenen bir olay. Talihsiz tabii ki, ama dediğim gibi, iyinin yanında genellikle biraz kötü de geliyor. Asimile oluyor diye bir şeyi yapmayı keser miyim? Tabii ki hayır; insan yapması gerekeni yapıyor, bu çoğu insan için bir seçenek değil. Yaptığımız bu, ve başkaları bunu sulandırmak istediği için vazgeçemeyiz. Dürüst olanlar asla incelmeye ve doğru insanları gerçeği gördüklerinde ve duyduklarında tanırırlar, ilhamın döngüsü devam eder...

**Dijital teknolojinin gelişmesiyle
aşırı bir belgeleme ve yayma
eğilimi olabiliyor. Sence bu
altkültürlerin gelişimini
etkiliyor mu?**

Şüphesiz. Bir yanda her şeyin belgelenmesi hoş bir şey, ama dürüst olmak gerekirse belgelemeye biraz daha az, yerine asıl yaratılana ve yaratılanın kalitesine de biraz daha fazla odaklanmak lazım! Bu aşırı belgeleme bence bazen yaratıcı kültürlerdeki gerçek gelişimi köreltiyor, yaratıcılığı köreltiyor. Ufak bir balık kavanozunda çalışırken insanlar iyi iş çıkarabilmek için ihtiyaç duydukları alana sahip olamıyor. Veya öyle ya da böyle kamera ve basın için gösteriş yaparken ifadenin ve sanatın saflığı bozuluyor. Bu belli, öyle değil mi?

Aslında yer doldurup reklamlardan para kazanabilmek dışında hiç de umurlarında olmayan insanların dinmeyen “içerik” ihtiyacı kesinlikle yozlaştırıyor; sanatı, ilhamı, yaratıcılığı seyreliyor. Boka yer vererek, bunları belgeleyerek hak etmedikleri bir itibar kazanıyorlar

veya lâıyk işler ortaya çıkınca, basın yüzünden veya bu kadar bokun belgelenmesi yüzünden biraz yalancı çobanlık yapılmış oluyor. Peki gerçekte ne düşünüyorsun?

Geriye dönüp baktığın zaman yakaladığın karelerin, paylaşmak istediklerinin dayanıklılığı ve yarattığı etki seni şaşırtıyor mu?

Hâlâ öyle olduğunu bilmek güzel bir şey. Yaptıklarımıza verdiğimiz onca emeğin ve gönlün hakkını kazanmanın çok ötesinde devam etmesi ve yaratıldığı ânın dışında hayat bulması, idealleri iletmeye ve etkilemeye devam etmesi çok hoş. Bu bir sanatçının yalnızca hayalini kurabileceği bir şey, olacağını asla bilemezsin. Olduğumuz ânın içerisinde bir şeyler yapıyorduk ve o zamanın içinde insanları etkilemek ve heyecanlandırmak istiyorduk, hiçbirimiz geleceğe bakmıyorduk. Olayların gelişimi çok ilginç, kimse bilemezdi ve kimse bunu düşünmüyordu. Yalnızca bizim için önemli olduğunu bildiğimiz için bu işleri yapıyorduk, kendimizi bu şekilde ifade etmeye ihtiyacımız

vardı. İnsanlar sanırım bunu anlayabiliyor ve bu bayağı muhteşem bir şey. O zamanlar yapmayı umduğumuz şeylerin şu anda kendilerine has bir hayatı olması ve insanları hâlâ etkilemesi inanılmaz. Bu bir onur.

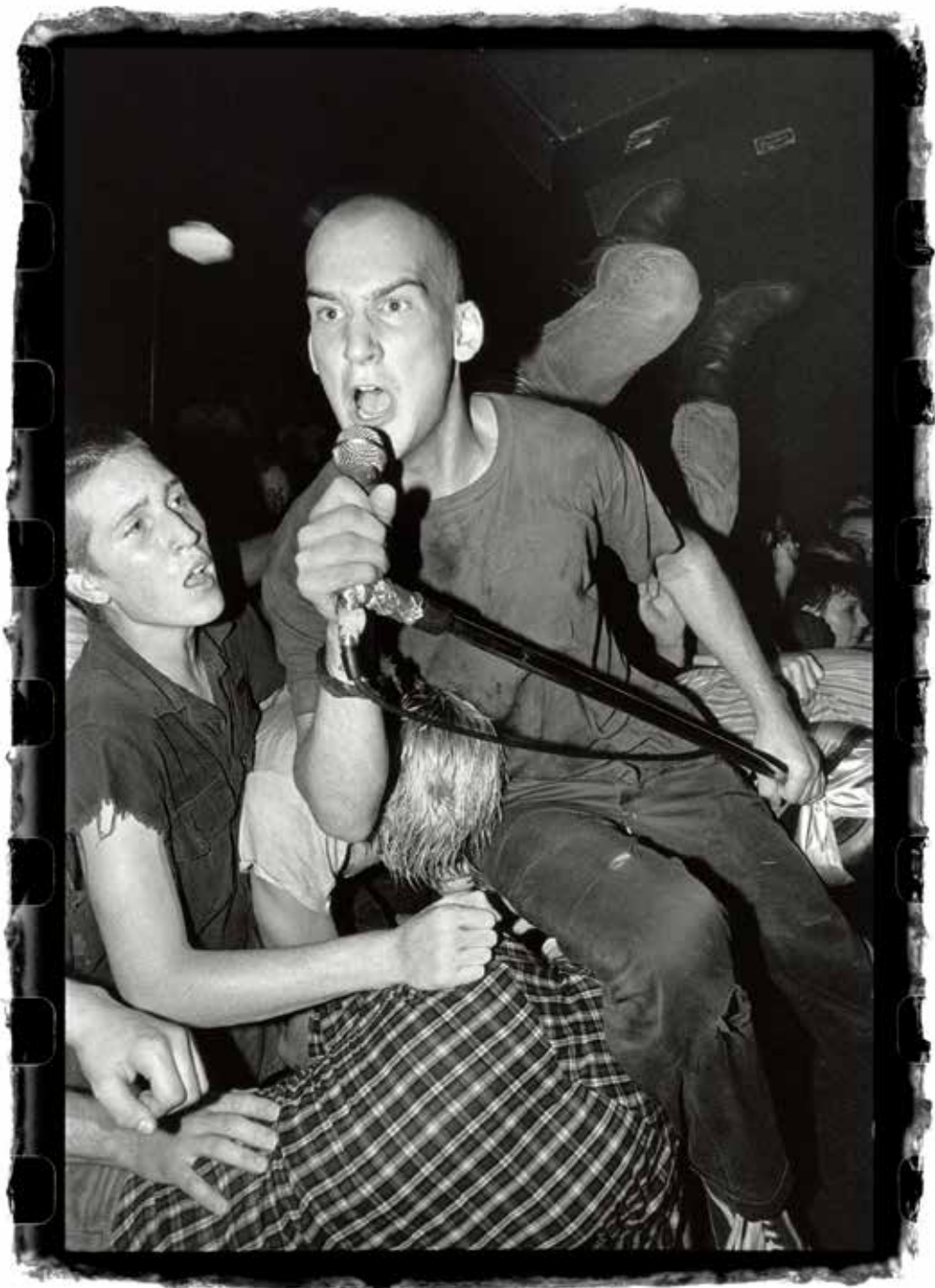
Recognize kitabına odaklanacak olursak kompozisyonların sadelikleri ve kuvvetleriyle öne çıkıyor. Peki seni bu kadar değişik içerik paylaşmaya iten neydi?

Pencereden gördüklerim, etrafımda olan, gökyüzündeki güzellikler beni etkiledi ve buna itti. Aynı zamanda sanat fotoğrafçılığında gördüğüm boktan gidişat da beni buna iteledi; bazen moralimi bozuyordu. Çevredeki güzelliği görmek, tamamıyla evrensel bir konudan ilginç, özgün kompozisyonlar yaratma ihtimali ve sonra bunu daha önce kimsenin yapmadığı şekilde yapabileceğimi fark etmek, kompozisyonları “havada” yakalamak benim için daha önce fotoğrafını çektiğim herhangi bir konu kadar eğlenceli ve zorlayıcı oldu. Bir de sanatla

ve fotoğrafçılıkla ilgili bir beyanda bulunmak sanat için, genel olarak kültür için yapmam gerektiğini hissettiğim bir şeydi. Buradaki görevim temele indirgemek, baştan başlamak, kompozisyonun, dokunun, rengin, zamanlamanın sadeliğini göz önüne çıkarmak ve sorgulanamayacak ilginçlikte ve güzellikte fotoğraflar yaratmak, inanmayanlara/kincilere, sözde fotoğrafçılara ve fotoğrafçılık sanatından zevk alanlara nasıl yapıldığını ilk basamaktan göstermekti.

Şu anda üzerinde çalıştığın işler var mı?

Birkaç heyecan verici şey var; en önemlisi yeni bir kitabın son rötuşlarını yapmak. Kitabın adı ilk “zine”imden geliyor: *My Rules* (Benim kurallarım). Birkaç yıldır baskısı tükenmiş *Fuck You Heroes* ve *Fuck You Too* kitaplarımın en iyi işlerini birleştirecek ve aynı gün ve gecelerde çekilmiş, daha önce görülmemiş görüntüler de içerecek. Bir de hiç olmadığı kadar büyük olacak; bu kitap bir canavar, 324 kocaman sayfa. Sonbaharda görüciye çıkması için sabırsızlanıyorum.

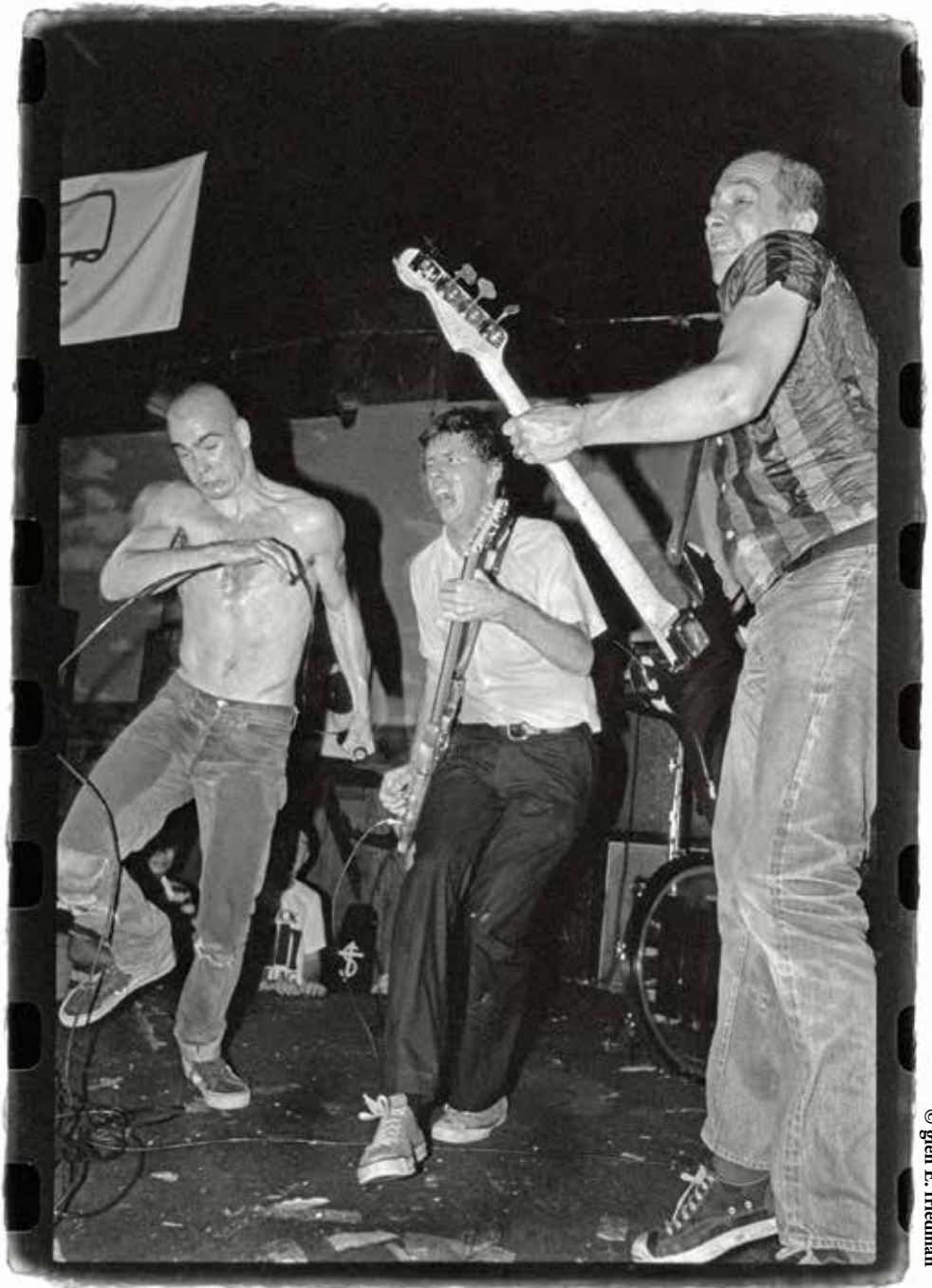
© glen E. friedman

Minor Threat

It's Cool!

© glen E. friedman

© Glen E. Friedman

Black Flag